

Maandoverzicht no. 6 - 1964

(Tijdvak 1-6-1964 t/m 30-6-1964)

I N H O U D

I. <u>Communisme Internationaal</u>	blz.
De Franse socialisten en de eenheidspolitiek van de PCF	1
Mutaties aan de top van de Franse CP	4
Biografische notities	5
II. <u>Activiteiten van de CPN</u>	
Problemen rond de nieuwe oriëntering van de CPN	9
Kritische opmerkingen van "De Waarheid" aan Moskou's adres	12
III. <u>Activiteiten van de communistische hulporganisaties</u>	
Het verdere ageren tegen een multilaterale NAVO-macht	16
Schenken van smartegeld	17
IV. <u>Andere groeperingen</u>	
De rol en de betekenis van "De Brug" als discussie- orgaan	19
NATO-taptoe 1964 zonder ordeverstoring	21
<u>Overzicht stakingen juni 1964</u>	22
<u>Agenda</u>	24

H O O F D S T U K I

COMMUNISME INTERNATIONAAL

Het XVIIe Congres van de PCF (II)

In het internationale communisme zijn zeer ernstige ontwikkelingen gaande. Hoewel alle communistische partijen - en zeker de grootste - daarbij actief zijn betrokken, schijnt hun normale politieke bedrijf er toch nauwelijks onder te lijden. Integendeel: het conflict tussen Moskou en Peking versterkt in tal van partijen kennelijk de tendens zich zoveel mogelijk op de nationale taken te concentreren. Ook op het XVIIe Congres van de PCF hebben verscheidene sprekers bijdragen geleverd tot het internationale debat, hetgeen resulteerde in een nieuwe, heftige veroordeling van de Chinezen. Het centrale thema van het congres vormde echter het nationale beleid van de partij.

In een voorgaand artikel (zie MO No. 5, 1964) is een beschouwing gewijd aan de eenheidspolitiek van de PCF, die van dit beleid wel de hoeksteen uitmaakt. In het navolgende zal de realiteitswaarde van deze politiek worden besproken, die - aangenomen dat het de communisten zelf ernst is - voornamelijk bepaald wordt door de houding, welke de Franse socialistische partij (de SFIO) ten opzichte van de communistische voorstellen tot samengaan aanneemt.

Tot besluit van deze beschouwing over de Franse CP zullen vervolgens nog enkele andere aspecten van het XVIIe Congres worden belicht.

De SFIO en de eenheidspolitiek van de PCF

In de leidende kringen van de SFIO vormt de nieuwe eenheidspolitiek van de PCF een punt van diepgaande discussie. Zoals uit verschillende publicaties blijkt, bestaat er kennelijk een zekere mate van sympathie voor de voorstellen die door de communisten zijn gedaan om hun gemeenschappelijke politieke tegenstander, De Gaulle, bij de komende presidentsverkiezingen in een gezamenlijke actie uit te schakelen. Het is de leiders van de SFIO echter wel duidelijk, dat deze voorstellen niet los gezien kunnen worden van de verder strekkende aspiraties van de PCF. Alleen al het feit, dat de communisten hun

steun aan de socialistische kandidaat( ) afhankelijk hebben gesteld van de ondertekening van een gezamenlijk program wijst er immers genoegzaam op, dat zij deze verkiezingsactie als het begin willen zien van een meer duurzame alliantie tussen de PCF en de SFIO en zelfs van een proces van hereniging van de beide partijen met het oog op de verwezenlijking van een vreedzame, socialistische revolutie.

Het officiële standpunt van de SFIO tegenover een dergelijke planning op lange termijn is zonder meer afwijzend: er worden dan ook geen reële mogelijkheden gezien om tot de vorming van een eenheidsfront te komen en van een gezamenlijk program zal onder de huidige omstandigheden in het geheel geen sprake kunnen zijn.

In september van het vorig jaar verklaarde in een interview met Radio Luxemburg in verband met zijn voorgenomen reis naar de Sowjet-Unie: "Het is mogelijk, dat wij ons met onze oppositie tegen het bewind van De Gaulle in het gezelschap bevinden van de Communistische Partij en wij zullen zeker niet onverschillig zijn voor de steun van communistische stemmen wanneer het er om zal gaan aan dat bewind een einde te maken. Maar dit lijkt in de verste verten nog niet op wat men wel eens al te gemakkelijk een volksfront noemt." Gevraagd of hij toch geen mogelijkheden zag voor een samengaan met de communisten, antwoordde de secretaris-generaal van de SFIO: "Wanneer men als het doel daarvan de vorming van een volksdemocratie ziet, zeg ik nee! Maar - voegde hij er in voorzichtige bewoordingen aan toe - wanneer U mij vraagt, of we mogen hopen dat eens de eenheid onder de Franse arbeiders zal kunnen worden hersteld voor een strijd voor sociaal-economische hervormingen waarin de politieke vrijheid in geen enkel opzicht zal worden aangetast, dan zeg ik: de socialisten, zullen altijd bereid zijn daaraan hun medewerking te geven."

Uit publicaties van socialistische zijde blijkt intussen, dat men zich naar aanleiding van de communistische voorstellen opnieuw is gaan bezinnen op de oorzaken van de scheuring in de SFIO die in 1920 leidde tot de oprichting van de PCF, op al hetgeen de socialisten sinds die tijd met de communisten ervaren hebben, met name in de volksfrontperiodes van vóór en na de tweede wereldoorlog, en tenslotte op de verschillen die thans nog tussen de twee partijen bestaan. Al het oude zeer wordt daarbij weer aangeraakt en het blijkt nog steeds te smarten. "Zijn wij de verraders van het socialisme, de handlangers van de bourgeoisie, de medeplichtigen van de monopolisten? Als we het nu

niet meer zijn, dan zijn we het toch geweest -
en de andere groten!"

Tegenover de luchthartigheid waarmee de communisten het verleden afdoen, stellen de socialisten nuchter vast, dat het niet voldoende is slechts te benadrukken wat de twee partijen gemeen hebben om een eenheid te smeden. "Drieënveertig jaar lang heeft men ons beschouwd als het grootste obstakel op de weg naar de revolutie. Denkt men dat dit zonder gevolgen is gebleven? Een militante socialist heeft een goed geheugen. En hoe zou trouwens een militante communist iemand als kameraad kunnen behandelen die hij niet als een tegenstander maar als zijn meest gevaarlijke vijand heeft bestreden?"

Het wordt tijd, dat wij de problemen in het juiste licht stellen. - aldus enkele maanden geleden een artikel in het socialistische blad "Le Populaire" ^x). Wanneer de communisten en de socialisten morgen grote verwachtingen - en een grote bezorgdheid - zouden wekken door een gezamenlijk program op te stellen, dan zou dat zijn omdat zij daarmee bedoelden definitief de weg van het socialisme op te gaan. Maar is het wel voldoende dat zij het eens worden over een program? Moeten zij het niet in de eerste plaats eens worden over het einddoel zelf en over de middelen om tot dat doel te geraken? Moet er niet eerst over principes gepraat worden?

Inderdaad zijn de doelstellingen van de communisten en de socialisten gelijk voorzover zij beide vrijheid en rechtvaardigheid beogen, maar tot dusverre is van deze vrijheid en rechtvaardigheid achter het ijzeren gordijn weinig terechtgekomen. En bovendien: beide partijen trachten hun doel te bereiken langs totaal verschillende wegen.

De communisten zijn er in de eerste plaats op uit de macht in handen te krijgen. Dat is voor hen het beslissende moment van de revolutie. De socialisten daarentegen achten het van primair belang, dat alle economische voorwaarden vervuld worden die de verlangde socialistische hervormingen mogelijk moeten maken. Volgens hen kunnen deze hervormingen dus niet op een willekeurig moment (namelijk na een machtsgreep) worden doorge-

^x) Zie Le Populaire de Paris, 14, 16 en 18 januari 1964. De strekking van het betoog wordt hier in enkele alinea's samengevat.

drukt, ongeacht de omstandigheden.

Socialisten zijn geen communisten. Zij hebben echter geen enkele zekerheid dat hun anders-zijn door de andere partij in de toekomst zal worden gerespecteerd. Zij hebben geen enkele garantie dat zij niet weer opnieuw voor medeplichtigen van de monopolisten zullen worden uitgekreten.

Welke waarde zou dan een verdrag hebben tussen deze twee partijen die elkaar wederzijds voor totaal verdorven zouden houden.....

Uit deze stellingname van de socialisten blijkt, dat de eenheids-politiek van de communisten weinig toekomst heeft. De PCF smaakt echter niettemin de voldoening, dat haar voorstellen door de SFIO worden be-discussieerd. Het ontgaat de communisten bovendien niet, dat er in de uitspraken van verschillende socialistische woordvoerders toch nuances zijn, die kunnen worden uitgebuit. En zoals in alle politieke partijen bestaan er ook in de SFIO rivaliteiten die wellicht in het voordeel van de PCF kunnen werken. De communisten blijven in elk geval optimis-tisch: wel vaker zijn hun grote successen met gedeeltelijke successen begonnen.

Verjonging en "democratisering" van de PCF

Maurice Thorez, sinds 1930 secretaris-generaal van de Franse Communistische Partij, werd op het XVIIe congres tot partijvoorzitter benoemd. Tot zijn opvolger werd gekozen, die tot dan toe de functie van adjunct-secretaris-generaal bekleedde.

Waarschijnlijk moet deze mutatie worden gezien in verband met het algemene streven naar verjonging van het partijbestuur. In het nieuwgekozen Centraal Comité van 93 leden en aspirant-leden kregen niet minder dan 23 "nieuwe" figuren zitting. , die lange tijd de tweede man was na Thorez, moest zelfs zijn plaats in het se-cretariaat afstaan, terwijl zulke prominenten als en

uit het dagelijks bestuur traden. Dat Thorez (uiteraard op eigen verzoek) van zijn functie als secretaris-generaal werd ontheven, betekende overigens niet dat hij de leiding over de partij ook feite-lijk uit handen gaf. Soeslow, die de CPSU op het Franse partij-congres vertegenwoordigde, prees hem in zijn begroetingstoespraak als een er-varen leider en het lid van het dagelijks bestuur riep de

partij op zich hechter te scharen rond het Centraal Comité "onder leiding van kameraad Thorez".

Naast dit streven naar verjonging deed zich op het Congres een drang naar "democratisering" van de partij gevoelen. In de nieuwe statuten, waarin dit het duidelijkst tot uiting kwam, werd zelfs de mogelijkheid geopend tot het houden van geheime verkiezingen, waarover in de propagandistische sfeer nogal wat ophef was gemaakt. In een toelichting op deze bepaling gaf echter te kennen, dat stemmen door handopheffing minstens zo democratisch was als de geheime stemming en dat men nu voortaan niet bij elke gelegenheid stembriefjes zou ronddelen, "en zeker niet bij de stemming over rapporten, resoluties of maatregelen tegen ongedisciplineerde activisten". Er werd trouwens geen wijziging in het vooruitzicht gesteld van de tot dan toe gevolgde praktijk die hierop neerkwam, dat kandidatenlijsten werden opgesteld door speciale (geïnstreerde) comité's, die evenveel kandidaten voordroegen als er posten te vergeven waren.

Overigens bleek het streven naar democratisering een zeer beperkte strekking te hebben: enerzijds werden ten tijde van het congres tal van roeyementen uitgesproken over partijleden die discussie over de Chinese standpunten hadden geëist en anderzijds werden maatregelen aangekondigd tegen de communistische studentenorganisatie, de UEC, waarvan een belangrijke vleugel sinds enige tijd duidelijke sympathie toont voor "Italiaanse" inzichten.

Al met al zal de PCF ook na het XVIIe congres dus wel een van de minst democratische en vernieuwingsgezinde van de West-Europese CP-en blijven.

Enkele biografische notities

Maurice Thorez

Maurice Thorez werd op 20 juli 1900 te Pas-de-Calais geboren als zoon van een mijnwerker. Hij kwam tot het communisme in de eerste jaren na de eerste wereldoorlog, toen hij lid werd van de communistische jeugdbeweging. Als bouwvakarbeider was hij in deze jaren betrokken bij het organiseren van verschillende stakingen in zijn geboortestreek. Lid geworden van de communistische partij, werd hij al spoedig tot vrijgestelde bevorderd of - zoals hij het zelf bij voorkeur noemde - tot beroepsrevolutionair. In 1924 werd hij lid van het partijbestuur

en het jaar daarop zag hij Moskou voor de eerste maal.

De beroepsagitator kwam herhaaldelijk met de politie in aanraking. Eenmaal had hij zich te verantwoorden wegens het bijzonder ernstige feit, dat hij de troepen, bestemd voor de onderdrukking van een opstand in Marokko (Abd-el-Krim), tot muiten trachtte aan te zetten. Nadat hij zich drie jaar lang aan afrestatie in verband daarmee had weten te onttrekken, werd hij in 1929 gegrepen en tot twee jaar gevangenisstraf veroordeeld. De boete, die hem daarna nog werd opgelegd, werd betaald door de Comintern omdat het partijbestuur van de PCF weigerde de verantwoording voor de daden van het heethoofd Thorez op zich te nemen.

Tot dan toe had de PCF-leiding een nogal eigenzinnige koers gevaren, hetgeen meermalen het misnoegen van Moskou had opgewekt. In het kader van de bolsjewisering van de communistische partijen werd daaraan in 1930 een eind gemaakt. De toenmalige partijleiders en werden geroyeerd en Thorez, pas uit de gevangenis ontslagen, werd tot algemeen secretaris benoemd. Zoals van hem verwacht werd, bracht hij de partij tot de meest volstreckte gehoorzaamheid aan Moskou.

In 1939 onttrok Thorez zich vanwege het Molotow-Ribbentrop-pact aan mobilisering en werd hij door de krijgsraad bij verstek veroordeeld tot 6 jaar gevangenisstraf en verlies van het staatsburgerschap. Hij zag echter kans naar Moskou uit te wijken, waar hij het einde van de oorlog afwachtte. In november 1944 - de straf wegens desertie was hem inmiddels kwijtgescholden - keerde hij naar Parijs terug.

Na de oorlog zag hij zich geplaatst aan het hoofd van een van de grootste partijen van Europa. In de jaren 1945-1947, toen de PCF aan de regering deelnam, was hij een tijdlang Minister van Staat en gedurende enkele maanden zelfs vice-premier. De goede jaren waren echter spoedig voorbij: de communistische staatsgreep in Tsjecho-Slowakije bracht de PCF een enorme slag toe en de starre, dogmatische politiek van Thorez deed honderdduizenden van de partij vervreemden.

In 1950 werd Thorez getroffen door een beroerte waarvan hij nimmer geheel herstelde. Hij gaf de leiding van de partij echter niet uit handen, zelfs niet op het XVIIe congres toen , een van zijn meest getrouwe vazallen, in zijn plaats tot algemeen secretaris werd benoemd. Als partijvoorzitter zal hij ongetwijfeld voorlopig de grote man blijven van de PCF.

, de nieuw gekozen secretaris-generaal van de PCF staat bekend als een bekwaam partij-theoreticus en een overtuigde voorstander van de volksfrontgedachte. Hij verwierf zich het vertrouwen van Thorez vooral door zich onder alle omstandigheden in te zetten voor de strikte handhaving van de partijdiscipline en de toepassing van de partijlijn. Ongetwijfeld heeft Thorez hem dan ook als zijn opvolger gekozen om er zeker van te zijn, dat de vernieuwingen waarvoor de PCF staat, onder zijn leiding zullen worden doorgevoerd in overeenstemming met de tradities van deze partij, dat wil zeggen: onder strenge hiërarchische controle die weinig speelruimte laat voor persoonlijke initiatieven.

, een boerenzoon uit Sainte-Croix (departement Saône et Loire), trad in 1923 toe tot de communistische jeugdbeweging en werd een jaar later ingeschreven als lid van de partij. In de jaren 1931 tot 1934 volgde hij een driejarige kadercursus aan de Leninschool te Moskou. Zijn eerste belangrijke partijfunctie kreeg hij onmiddellijk daarna, toen hij gekozen werd tot secretaris van het district Lyon. Al spoedig werd hij echter naar Parijs geroepen, waar hij in 1936 een zetel in de Nationale Vergadering en een plaats in de Parijse gemeenteraad verwierf. In het partijbestuur gekozen, trok hij de aandacht van Thorez wegens zijn kennis van landbouwzaken. In 1937 werd hij daarom belast met de oprichting van het partijweekblad voor de boeren, "La Terre", waarvan hij nog steeds hoofdredacteur is.

Bij het begin van de tweede wereldoorlog nam hij met 26 andere communistische parlementariërs i.v.m. het Molotov-Ribbentrop-pact stelling tegen Frankrijks deelneming aan de oorlog. Hij werd gearresteerd, tot vijf jaar gevangenisstraf veroordeeld en in 1941 door het Vichy-bewind naar Algerije gedeporteerd. Na zijn bevrijding in 1943 schijnt hij een tijdlang gefungeerd te hebben als verbindingsman tussen de communistische verzetsbeweging en De Gaulle's hoofdkwartier.

Na de oorlog begon zijn ster snel te rijzen. Hij werd opnieuw in het parlement gekozen en kreeg tevens zitting in het politiek bureau van de partij. In 1956 maakte hij als lid van de Franse delegatie het belangrijke XXe CPSU-Congres mee. Drie jaar later - hij werd toen al tot de mogelijke troonopvolgers van Thorez gerekend - werd hij tot secretaris gekozen en daarmee tot derde man in de partij na Thorez en . Na in 1960 een belangrijke rol gespeeld te hebben bij de

zuiveringen in het partijbestuur (waaraan , ,
en anderen ten offer vielen), werd hij tot adjunct-secretaris-
generaal benoemd. Op dat ogenblik passeerde hij en kwam de weg
open te liggen naar de hoogste functie in de partij, een functie die
hem op het XVIIe congres officieel werd toebedeeld, maar die hij
vooralsnog onder supervisie van Thorez zal moeten uitoefenen.

H O O F D S T U K   I I

ACTIVITEITEN VAN DE COMMUNISTISCHE PARTIJ VAN NEDERLAND

Problemen rond de "nieuwe oriëntering"

De "nieuwe oriëntering" van de CPN - op het jongste partijcongres in alle toonaarden bejubeld - blijkt in de praktijk door lang niet alle CPN-leden zonder bedenkingen te worden aangenomen. Natuurlijk is er de kleine groep van fanatieke partijmensen, die zich door dik en dun achter elke koerswijziging van de leiding plaatst en deze met inspanning van alle krachten probeert te verwezenlijken. Daarnaast is het misschien niet overdreven te stellen, dat de massa in de CPN de "nieuwe oriëntering" weliswaar kritiekloos heeft aanvaard, maar er toch niet met hart en ziel achter staat en zich derhalve geen bijzondere moeite zal getroosten de rozige toekomstbeelden van voorzitter Paul de Groot waar te maken. Een aantal CPN-leden permitteert zich echter in de huidige constellatie een zekere eigenzinnigheid en oefent op grond daarvan kritiek uit op het beleid van de partijleiding.

In de eerste plaats zijn dit de - meestal oudere - partijgenoten, die het bijvoorbeeld niet eens zijn met de naar hun mening te ver doorgevoerde eenheidspolitiek. Zij zien - op grond van de tot voor kort nog toegepaste indoctrinatie - in de democratisch-socialistische leiders nog steeds de oude ervijanden van de arbeidersbeweging, die "verraad pleegden" aan de marxistisch-leninistische beginselen. Daarom blijven zij zich verzetten tegen de nu van hun leiding uit gepropageerde samenwerking tussen communisten en socialisten. Op vakbondsterrein weigeren zij zich "bij te laten zetten in de grafkelders van het NVV".

Het is deze mentaliteit, die partijsecretaris Henk Hoekstra tijdens het in maart gehouden CPN-congres laakte, toen hij waarschuwde tegen "sectarische opvattingen".

In de tweede plaats voelen niet weinige CPN'ers zich geschokt en geërgerd door de in "De Waarheid" gepubliceerde kritiek op toestanden en gebeurtenissen in de Sowjet-Unie. De berichten over antisemitisme in Sowjet-Rusland en vooral de recente brieven (van Waarheid-correspondent in Moskou) over de loonsituatie aldaar, brachten veel verdedigers van het "socialistisch vaderland"

er toe hun lijfblad op scherpe toon terecht te wijzen. Niettemin gaat de CPN-leiding onverdroten door met het spuien van kritische geluiden over de Sowjet-Unie. Kennelijk gebeurt dit mede met het oogmerk op deze wijze de autonomie van de CPN ten opzichte van de internationale communistische beweging te accentueren en daardoor de eenheidspolitiek nationaal enige kans van slagen te geven.

Marcus Bakker betoogde dan ook in "De Waarheid" van 6 juni j.l., dat er bij vele buitenstaanders nog steeds een "vertekend beeld" van de CPN bestaat. Hij protesteerde tegen "de laster dat de Nederlandse communisten marionetten van Moskou ofwel kwartiermakers van het Sowjetleger zouden zijn".

Een voorbeeld van deze soort kritiek op de Sowjet-Unie leverde onlangs Joop Wolff, de hoofdredacteur van "De Waarheid". Hij hekelde in het nummer van 25 mei j.l. het feit dat Chroestsjow onlangs het Egyptische staatshoofd Nasser begiftigde met de Lenin-orde. Wolff stelde vast dat de naam Lenin verbonden is aan de internationale arbeidersbeweging en aan het socialisme zèlf. Reden waarom hij de uitreiking van deze orde als gebaar in de staatkundige sfeer der internationale politiek - zoals in dit geval aan de "anti-communist Nasser" - misplaatst achtte.

Tenslotte zijn er CPN-leden die de partijleiding revisionisme verwijten en gebrek aan objectiviteit ten aanzien van de standpunten van de CP-China. De woordvoerders van deze stroming publiceren hun opvattingen en bezwaren hier te lande in het gestencilde blad "De Rode Vlag", waarvan onlangs het tweede nummer verscheen. De redactie wil, blijkens een inleidend artikel, de "fatale, eenzijdige pro-CPSU-voorlichting van de huidige CPN-leiding doorbreken", en de Nederlandse communisten laten kennis nemen van alle standpunten waardoor een discussie binnen de partij mogelijk kan worden.

De invloed van het internationale geschil op de partij-activiteiten

Hoewel aangenomen mag worden dat het geschil tussen Moskou en Peking aanvankelijk een stimulerende invloed heeft gehad op het streven naar autonomie dat in de "nieuwe oriëntering" van de CPN zo duidelijk tot uiting komt, moet thans toch ook worden vastgesteld dat het zo langzamerhand op de partij-activiteiten gaat wegen als een loden last. Terwijl voorzitter Paul de Groot en zijn volgelingen in de partijleiding de affaire bagatelliseerden, noemde een vooruitziende districtsbestuurder reeds lang voor het XXIste CPN-congres,

het geschil "zeer nadelig voor het revolutionair élan van de partij". Tijdens het congres werd de indruk gewekt dat er voor het conflict nauwelijks belangstelling bestond in de partij, daar slechts een enkele discussiant het terloops aanroerde. De waarheid was echter, dat de CPN-leiding strikte richtlijnen gegeven had het conflict in de congres-discussie niet ter sprake te brengen. Een dergelijk negeren van de moeilijkheden bood begrijpelijkerwijs geen enkele oplossing. In plaats van de opleving die het congres met de "nieuwe oriëntering" beloofde te brengen, is er de laatste tijd in toenemende mate sprake geweest van achteruitgang van de politieke en organisatorische partij-activiteiten. Vooral "De Waarheid" boekt catastrofale verliezen. In partijkringen wordt er op gewezen dat het geloof van veel CPN-leden in de eenheid van het socialistische kamp zeer is geschokt. Dit heeft bij velen geleid tot een defaitistische houding, die een negatieve invloed heeft op het gehele partijwerk. Daarnaast wordt er een zekere beduchtheid geconstateerd om met "andersdenkenden" in discussie te treden. CPN'ers klagen erover dat zij op hun werk worden aangesproken over het geschil en dan met de mond vol tanden staan omdat zij eigenlijk niet eens goed op de hoogte zijn van de feiten, laat staan iets af weten van de diepere oorzaken.

De voorlichting in "De Waarheid" over het geschil

Sinds vorig jaar zijn er in "De Waarheid" onder de rubriek "De internationale discussie" zo nu en dan verklaringen verschenen van verschillende zusterpartijen over hun standpunten in het geschil. Voor het merendeel waren het uitgezochte citaten die een min of meer Moskou-getrouwe visie vertolken. Na het congres kregen deze "voorlichtende" citaten een meer frequente verschijning en sinds eind april 1964 mengde de Waarheid-redactie er af en toe op steelse wijze enig eigen commentaar doorheen, zonder duidelijk aan te geven waar het citaat eindigt en het commentaar begint. Zo werd in het CPN-dagblad d.d. 28 april j.l. veel aandacht besteed aan de denkbeelden van de Roemeense zusterpartij, die naar een grotere autonomie streeft, vooral ten behoeve van een verdere versterking van de nationale economie. De Roemenen werden met kennelijke instemming geciteerd en de commentator tekende daarbij aan, dat uit deze verklaringen weer eens bleek "hoezeer ook economische vraagstukken een rol spelen bij de huidige meningsverschillen", een mening die Paul de Groot zelf al eerder naar voren had gebracht, namelijk in zijn rede van 18 juli 1963 voor

het partijbestuur.

Op 25 juni j.l. maakte "De Waarheid" in de hiervoren genoemde discussie-rubriek melding van een artikel in "Peking Review", waarin de Chinese communisten hun zoveelste aanval op Joegoslavië hadden gedaan. Het CPN-dagblad verdedigde in een scherp commentaar het door de CP-China ontkende "socialistische karakter" van de Joegoslavische staat.

Hoewel de CPN in het grote geschil binnen de communistische beweging praktisch gezien aan de kant van Moskou staat, ambieert zij in haar publicaties een soort middenpositie. Hierop duiden mede de kritische uitlatingen van "De Waarheid" aan het adres van de Sowjet-Unie. Toen "Kommunist", het officiële orgaan van het centraal comité der CPSU, onlangs in een uitvoerig artikel een overzicht gaf van de meningen van 53 Moskou-getrouwe partijen, werd de Communistische Partij van Nederland daarin niet vermeld.

In een wat giftig commentaar op de in "Het Parool" opgeworpen vraag "waarom de CPN niet tot de Moskou-aanhang wordt gerekend" gaf "De Waarheid" hierover geen uitsluitsel. Het blad volstond ermee "Het Parool" "een nieuwe vorm van communistenbestrijding te verwijten". Vroeger, aldus "De Waarheid", werd de CPN verdacht gemaakt als "handlanger van Moskou", thans, "nu duidelijk blijkt dat de CPN autonoom haar eigen politiek bepaalt", heet het dat de partij "in ongenade is gevallen".

Op 1 juli j.l. kon "De Waarheid" er in haar internationale discussie-rubriek melding van maken, dat het jongste nummer van "Kommunist" opnieuw een documentatie bevat "over de standpunten van communistische en arbeiderspartijen (o.a. van Roemenië, Polen, Italië, Nederland, Joegoslavië, Frankrijk, DDR), die de foutieve standpunten van de Chinese CP-leiders afwijzen". (onderstr. dzz.)

"De redactie van het blad", aldus releveerde het dagblad van de CPN, "bepaalt zich tot het geven van citaten, waaruit de afwijzing van opvattingen van Chinese CP-leiders blijkt. Welke kwesties de verschillende partijen het belangrijkste achten en hoe hun mening is over de manier, waarop de internationale politiek gevoerd moet worden en met welk doel, blijkt daarbij niet".

Uit de laatste kritisch gestemde opmerking treedt aan de dag, dat de CPN een zeker onbehagen gevoelt, dat Moskou de communistische partijen alleen citeert voorzover zij anti-Chinese uitspraken hebben gedaan zonder hen volledig aan het woord te laten komen.

Hervorming parlementaire democratie

De laatste maanden heeft de leiding van de CPN heftig gefulmineerd tegen de voorstellen van de oud-ministers Cals en Oud tot hervorming van de parlementaire democratie. De voorzitter van de CPN-fractie in de Tweede Kamer, Marcus Bakker, hekelde vooral de plannen tot herziening van het kiesstelsel. Verwezenlijking van deze plannen zou namelijk voor de CPN een aanzienlijk verlies aan parlementaire invloed betekenen. Ook partijvoorzitter Paul de Groot keerde zich in "De Waarheid" met een reeks van vijf artikelen onder de titel "Cals, een aanval op de democratie" tegen wat hij noemde "de innerlijke ontwrichting van de arbeiderspartijen bij hun vertegenwoordiging in het parlement".

Daarnaast verheelde hij echter niet dat ook zijns inziens het Nederlandse parlementaire stelsel hervorming behoeft. Wij willen, aldus De Groot, als communistische Nederlanders meewerken aan de verbetering en democratisering van de werkwijze van het huidige parlement. Weliswaar zei de CPN-voorzitter het werkelijke heil slechts te verwachten van "een nieuwe parlementaire meerderheid op brede progressieve basis met de arbeiderspartijen als kern", maar in afwachting daarvan achtte hij vele verbeteringen van de parlementaire werkwijze mogelijk "en wel in die zin dat de progressieve Kamerleden gunstiger mogelijkheden worden geboden om hun taak te verrichten".

In de eerste plaats zou De Groot de onschendbaarheid van de Kamerleden ook willen doen uitstrekken tot buiten de parlementaire vergaderingen. "Deze onschendbaarheid", zo betoogde de CPN-leider, "geeft een progressief Kamerlid meer vrijheid van optreden, niet alleen bij het schrijven en spreken in het openbaar en bij het onthullen van misstanden, maar ook als beschermer van de werkers bij demonstraties en bij het uitoefenen van hun burgerrechten tegenover willekeur van politie en ambtenarij".

Een andere belemmering van de vrijheid der progressieve Kamerleden werd volgens de CPN-bestuurder veroorzaakt door de "overdreven macht die de voorzitter in ons parlement bezit". "Een onpartijdige voorzitter zal ongetwijfeld een zeer bescheiden gebruik van zijn macht maken", zo stelde De Groot, "maar in de ruim achttien jaar dat ik lid van de Tweede Kamer ben, heb ik nog niet éénmaal een onpartijdige voorzitter ontmoet". De CPN-leider pleitte dan ook voor een roulerend voorzitterschap door middel van een presidium waarin alle fracties vertegenwoordigd zijn.

Verder zou volgens De Groot een grote stap voorwaarts gedaan worden naar "de bestrijding van willekeur van de zijde van Vadertje Staat" als de parlementsleden het recht zouden ontvangen om van ambtenaren en andere overheidspersonen "volledige inlichtingen en inzage van dossiers" te verkrijgen betreffende zaken waarvoor burgers hun hulp hebben ingeroepen.

Tenslotte oordeelde De Groot het wenselijk om het Parlement over te plaatsen naar Amsterdam. De invloed die er van de Amsterdamse bevolking op een in onze hoofdstad vergaderende volksvertegenwoordiging zou uitgaan, zou z.i. alleen al tot verlevendiging ervan bijdragen.

Had de CPN-voorzitter, toen hij dit neerschreef, misschien visioenen van een parlement in de greep van massale betogingen, geleid vanuit het CPN-bolwerk "Felix Meritis", door de harde kern van Amsterdamse communisten?

Bloedarmoede in het CPN-kader

Gedurende de gepasseerde maand mei zijn er in alle CPN-districten, behalve dat van Limburg, districtskonferenties gehouden. Het voornaamste doel daarvan was de verkiezing van een nieuw districtsbestuur, dat in staat zou moeten worden geacht de moeilijkheden en mogelijkheden van de "nieuwe oriëntering" in de partijpolitiek van de CPN, op een bewaamde wijze aan te pakken. Dat het district Limburg verstek heeft laten gaan, wordt in partijkringen geweten aan de in-activiteit en de defaitistische geest der Limburgse kameraden.

Amsterdam uitgezonderd, valt er over de samenstelling van de nieuwe districtsbesturen weinig nieuws te vermelden. Over het algemeen was er noch sprake van verjonging, noch van veroudering der besturen. Wel werd bijna over de gehele linie het aantal bestuurders vrij sterk teruggebracht. Ongetwijfeld moet deze tendens worden toegeschreven aan het feit, dat de CPN al sinds jaren over vrijwel dezelfde, zeer beperkte groep "activisten" beschikt, zodat het steeds dezelfde mensen zijn die de verschillende bestuursfuncties onder elkaar verdelen. Als een van deze CPN-bestuurders om een of andere reden beslist niet meer kan worden gehandhaafd, dan is er meestal geen opvolger beschikbaar en moet het bestuur worden ingekrompen.

Een treffend voorbeeld van deze "kader-inteelt" levert het district Amsterdam. In "De Waarheid" van 12 juni werd gesteld dat de werkwijze van de Amsterdamse districtsleiding niet in overeenstemming

is geweest met de nieuwe situatie, die onder de werkende bevolking in de hoofdstad is gegroeid. Daardoor is stagnatie in het partijwerk opgetreden en teruggang in het organisatieleven. Dit heeft weer tot gevolg gehad, aldus "De Waarheid", dat in de meeste afdelingen een politiek leven ontbreekt en de partijactiviteiten zich niet richten op initiatieven in het belang van de bevolking. Een nogal forse kritiek dus die een goed beeld geeft van de huidige malaise in de CPN. Toch werd de leiding van dit belangrijkste CPN-district tijdens de conferentie van 24/25 mei j.l. in feite nauwelijks gewijzigd. Weliswaar werd een aantal leden niet "herkozen", waardoor het bestuur vrij aanzienlijk werd ingekrompen, maar de dagelijkse leiding bleef nagenoeg dezelfde. De zondebok was de politiek-secretaris, , die dan ook vervangen werd door Gerrit Blom, vriend en trouw volgeling van De Groot.

De keuze van deze functionaris toont duidelijk de bloedarmoede in het CPN-kader. Nadat Blom in 1931 lid was geworden van de partij, maakte hij reeds in 1940 deel uit van de Amsterdamse districtsleiding. In 1941 werd hij door de Duitsers gearresteerd wegens illegaal werk, waardoor hij de rest van de oorlogsjaren moest doorbrengen in concentratiekampen o.a. Buchenwald. Spoedig na de bevrijding maakte hij al carrière in de CPN, eerst als partijbestuurder en in 1951 als politiek-secretaris van het district Amsterdam. Al vrij snel bleek echter dat hij niet voldeed in deze laatste functie, waarvan hij dan ook in 1953 werd ontheven. Sinds 1959 is Blom landelijk secretaris van "Verenigd Verzet 1940-1945", welke vereniging hij in opdracht van De Groot zuiverde van "revisionisten" (aanhangers van de groep Wagenaar). In partijkringen is Blom om zijn dictatoriaal en arrogant optreden niet bijster geliefd.

De recente benoeming tekent enerzijds de situatie in de top van de CPN, waar men voor een belangrijke post als het Amsterdamse secretariaat terug moet grijpen naar iemand die eerder in deze functie werd gewogen en te licht bevonden. Anderzijds maakt de keuze van deze satelliet van Paul de Groot opnieuw duidelijk dat de CPN-voorzitter zijn greep op de partij nog lang niet heeft verloren.

H O O F D S T U K   I I I

ACTIVITEITEN VAN DE COMMUNISTISCHE HULPORGANISATIES

Vredesbeweging

Onder auspiciën van de Wereldvredesraad wordt in juli een tweetal conferenties van regionale betekenis gehouden, resp. in Algerië en in Canada. Van 5 tot 9 juli 1964 is Algiers het trefpunt van een conferentie over de vorming van een atoomvrije zône in het Middellandse Zee-gebied. Kort daarna, namelijk half juli a.s., komen onder auspiciën van de WVR gedelegeerden uit Latijns-Amerikaanse landen in Canada - waarschijnlijk Montreal - bijeen om te beraadslagen over de betrekkingen tussen de Verenigde Staten en Cuba.

Adhesie Nederlandse Vredesraad

In het begin van de afgelopen maand juni betuigde de Nederlandse Vredesraad per perscommuniqué zijn instemming met een "open brief" die het Nederlandse Pugwash-comité richtte aan de Nederlandse regering. Bedoeld comité waarschuwt daarin tegen de spreiding van kernwapens. De NVR zeide in deze bijvalsbetuyging "vredesinitiatieven" van de Nederlandse regering te verlangen en afwijzing van een multilaterale NAVO-kernmacht.

Verdere acties

De "Women's International Strike for Peace" (WISP) heeft alle vrouwenorganisaties in de NAVO-landen opgeroepen op 15 juli a.s. in de verschillende landen te demonstreren tegen een multilaterale NAVO-kernmacht. De WISP is een pacifistische organisatie die, zoals in NO nr. 5-1964 werd bericht, in mei '64 in Den Haag een anti-NAVO-conferentie belegde, waarvoor zowel in kringen van PSP als van CFN grote belangstelling bestond.

Door leden van het ANJV, het Algemeen Nederlands Jeugdverbond, zijn op 19 juni j.l. onder de bezoekers van de NATO-taptoe in het Olympisch Stadion te Amsterdam pamfletten verspreid, gericht tegen een multilaterale NAVO-kernmacht.

Vrouwenbeweging

De viering van de jaarlijkse feestdag van de NVB, de Nederlandse Vrouwenbeweging, vond ditmaal op 23 juni te Arnhem plaats. Uit verschillende delen van het land trokken die dag ruim twintig bussen in een "stertocht" naar de Gelderse hoofdstad.

In de ochtenduren werd daar bij het nationale monument ter herdenking van de slag bij Arnhem een krans gelegd door

, voorzitter van de NVB, en , lid van het dagelijks bestuur. In de middag sprak in "Musis Sacrum" voor een gehoor van ruim 1100 vrouwen over de taken van de NVB op nationaal en internationaal terrein. Uit haar inleiding kwam duidelijk naar voren, dat ook voor de NVB op het ogenblik als voornaamste taak geldt het voeren van actie tegen een multilaterale NAVO-kernmacht. Zij sprak voorts over de strijd tegen duurre en hoge prijzen en over de NVB-petitie tegen de nieuwe huurverhoging, waarvoor de laatste tijd duizenden handtekeningen zijn verzameld. Zij memoreerde, dat NVB-secretaresse Annie Averink die dag in de Eerste Kamer moest zijn, waar het wetsvoorstel tot huurverhoging in behandeling was. De rede, die Annie Averink dezelfde middag in de Kamer hield contra de voorgestelde huurverhoging en de stijgende prijzen, verscheen in grote opmaak op de voorpagina van "De Waarheid". Hetzelfde nummer van het CPN-dagblad bracht tevens het verslag over de bijeenkomst in Arnhem.

Sprekend over NVB-taken op internationaal terrein en over de internationale solidariteit releveerde de op 23 juni voltooide inzamelingsactie van zeep voor Vietnam (7000 kg zeep liggen klaar voor verzending) alsmede een brief aan de ambassadeur van Zuid-Afrika in ons land, waarin protest is aangetekend tegen de gevangenhouding van Mandela e.a. en tegen de rassendiscriminatie.

Schenkeningen aan de CPN

"De Waarheid" van 15 juni j.l. verantwoordde onder het hoofd "Smartegeld voor partij" bedragen, welke zijn afgestaan aan de CPN door Nederlanders, die in het afgelopen jaar smartegeld hebben ontvangen voor onder het nazi-regime geleden onrecht. Het totaal der gespecificeerde bedragen beliep ongeveer f 6.000,-.

Het initiatief tot deze schenkingen is verleden jaar voortgekomen uit "Verenigd Verzet 1940-1945". De actie is daarna uitgevoerd via de CPN-districten.

Het Amsterdamse gemeenteraadslid voor de CPN, de arts Jacques Hoekstra - een broer van CPN-secretaris Henk Hoekstra - woonde op uitnodiging van "Verenigd Verzet 1940-1945" in Boekarest de vierde internationale medische conferentie van de FIR, de Fédération Internationale des Résistants, bij.

Nieuwe kantoren voor "Nederland-USSR"

Nadat begin mei '64 het landelijk secretariaat van de Vereniging "Nederland-USSR" was verhuisd van Honthorststraat 16 naar Burgemeester Van de Pollstraat 469 in Amsterdam-West (Slotermeer), werd enige weken later de administratie ondergebracht op het adres Beulingstraat 23 in Amsterdam-Centrum.

Het reisbureau "Vernu" is - zoals reeds werd vermeld in MO nr. 4-1964 - sinds februari van dit jaar gevestigd op het adres Utrechtsestraat 48, Amsterdam-C.

H O O F D S T U K I V

ANDERE GROEPERINGEN

Polemiek in en over "De Brug"

Twee opmerkelijke gebeurtenissen hebben onlangs in "De Brug" het orgaan van de SWP, de discussie over de rol en betekenis van dit blad weer op gang gebracht. Het zijn de verschijning van een pro-Chinees oppositieblad "De Rode Vlag" en de opheffing van het links-socialistische, in aanleg trotskistische periodiek "Socialistisch Perspectief".

De nogal kritische wijze waarop in "De Brug" van 2 mei j.l. het eerste nummer van "De Rode Vlag" onder de loupe heeft genomen, heeft de publicist in "De Brug" van 23 mei be- wogen tot een vrij scherp commentaar. had onder meer ver- klaard een orgaan als "De Rode Vlag" overbodig te vinden, "omdat ook voorstanders van het - door ons ten stelligste verworpen - stand- punt van de Chinese communisten, in ons blad aan het woord kunnen komen, mits zij zich in redelijk Nederlands kunnen uitdrukken".

, die de kritiek van als "zuur en arrogant" betitelde, meende dat dáár nu juist de schoen wrong. "De Brug" is het orgaan van de SWP, zo stelde . "Dat verhindert haar de taak te vervullen welke ze naar mijn idee zou kunnen en zou moeten vervullen, namelijk het verlenen van gastvrijheid aan kritische leden van de CPN die hun inzichten kenbaar willen maken." Een oprecht lid van de CPN, die zijn lidmaatschap van deze partij op prijs stelt, zal niet in het blad van een andere partij gaan schrijven, aldus de schrij- ver. Hij voegde daar nog aan toe dat zijns inziens "De Brug" aan be- tekenis zou kunnen winnen als ze los kwam te staan van de SWP. "Dan kan ze trefpunt worden van linkse socialisten en kritische commu- nisten."

De discussie tussen beide medewerkers van "De Brug" bleek na ver- schijning van het jongste nummer van het SWP-orgaan te zijn uitge- groeid tot een ware polemiek. In een artikel "Baas boven baas of het hek van de Dam", betoogde de zich nog steeds achter de initialen verschuilende scribent, dat het door gestelde "ronduit kletsboek" was. Hij herinnerde eraan dat volgens de grondwet

van de communistische partij fractievorming de ergste zonde is die een partijlid kan begaan. "Het formeren van een oppositie met een eigen orgaan is volgens diezelfde wet onverhulde fractievorming en dus hoofdzonde." vroeg zich dan ook af welk principieel verschil er kan bestaan voor een oprecht CPN-lid tussen het schrijven in een orgaan van een fractie binnen de partij en het publiceren in een blad van een fractie die buiten de CPN een nieuwe partij heeft gevormd, de SWP.

Op het voorstel van om "De Brug" los te maken van de SWP antwoordde , dat de voorstanders van dit soort plannen zich in dat geval niet alleen zouden moeten inspannen om het blad te benutten als discussie-tribune, maar ook om voldoende financiële steun te verkrijgen teneinde de verschijning te garanderen. Zolang zij zich alleen maar boos maken, zoals en anderen, aldus , kunnen wij wel ons best doen om iets minder "zuur en arrogant" te zijn, maar geven zij ons weinig reden tot optimisme. In 's hemelsnaam, zo besluit deze beschouwing, wij hoeven toch geen gat in de lucht te springen van blijdschap zuiver en alleen omdat er nu een oppositie in de CPN is ontstaan die nog harder tegen de revisionisten scheldt dan De Groot?

Naast deze polemiek verscheen er in "De Brug" van 13 juni een artikel over de opheffing van het blad "Socialistisch Perspectief" van de hand van de SWP-bestuurder Henk Gortzak. Hij noemde de stopzetting van de uitgave van dit orgaan "uitermate spijtig" omdat het blad z.i. een belangrijke functie vervulde in de strijd voor de vooruitgang van het socialisme. Zij, die zich rondom "Socialistisch Perspectief" schaarden, de leden van PSP en CPN die met de feitelijke toestand in hun partijen uit socialistisch oogpunt ontevreden zijn en de mensen die zich in of rondom de SWP verzamelen, hebben, zo lijkt ons - aldus Gortzak - op menig gebied een zelfde doel voor ogen. In dit licht bezien wilde de SWP-leider de vraag opwerpen of thans de tijd niet gekomen is om tot "bundeling van krachten" over te gaan, "te beginnen met de uitgave van een orgaan dat niet aan een bepaalde partij of groep gebonden is, maar door al de hierboven genoemde krachten wordt gedragen".

Met deze suggestie van Henk Gortzak en de polemiek tussen de "Brug"-medewerkers en is de discussie over "eenheid in de socialistische beweging", die enkele maanden geleden scheen te zijn uitgewoed, weer in volle hevigheid ontbrand.

De NATO-taptoe

Wanneer in de hoofdstad van ons land de zeer rumoerig verlopen NATO-taptoe van 1963 niet zoveel stof had gegeven tot perscommentaren, gevolgd door vragen in de Amsterdamse gemeenteraad en in de Tweede Kamer over het optreden van de politie, zou de Taptoe 1964 vermoedelijk geen aanleiding bieden tot een bespreking in dit overzicht. Immers, van ordeverstoring en groots opgezette acties is dit jaar geen sprake geweest.

Het "Comité 29 november 1962" dat bij de demonstratie van vorig jaar zulk een voorname rol speelde, had desgevraagd aan de pers verklaard, zich thans van iedere actie te zullen onthouden. Men wilde niet de indruk wekken er op uit te zijn relletjes te ontketenen, te meer daar thans geen Portugese band aanwezig zou zijn, tegen welker deelneming de protesten vorig jaar in de eerste plaats gericht waren geweest.

Zo beperkte zich in Amsterdam de demonstratie tot een klein aantal jeugdige pacifistische betogers bij de ingang van het Stadion, die door middel van zwarte kruizen waarop het woord NATO geschilderd stond de bezoekers blijkbaar wilden inprenten, dat bij een NAVO-concert rouwmuziek gepaster zou zijn dan een vrolijke mars!

Ook in Arnhem werd op kleine schaal door demonstranten, afkomstig uit de kring van de PSP en "Kerk en Vrede", met borden en pamfletten betoogd.

In het PSP-orgaan "Bevrijding" werd geen oproep aangetroffen tot leden en sympathisanten om bij de taptoes op de een of andere wijze aan hun gevoelens uiting te geven. Mogelijk meende men dat hetgeen op de bijeenkomst in 'Marcanti' aan de vooravond van de Haagse NAVO-conferentie naar voren was gebracht al duidelijk genoeg was geweest. Overigens bleek uit een nabespreking in "Bevrijding" dat men weliswaar dit "demonstratief congres" geslaagd acht doch teleurgesteld is over de opkomst, het aantal verspreide pamfletten en de binnengekomen geldelijke bijdragen. Er was blijkbaar op gerekend dat de medewerking op al deze punten minstens het tweevoudige zou hebben bedragen.

STAKINGSOVERZICHT JUNI 1964.

Bedrijf : Amsterdamse bouwbedrijven: v.d. Vorm, Gouw,
Branders en Scheuer.
Aanleiding : looneisen uitgaande boven nieuwe cao.
Inmenging vakbonden : onbekend.
Resultaat : twee bouwpatroons trokken door hen aanhangig gemaakt
kort geding in.
Aantal werknemers : onbekend.
Aantal stakers : circa 100.
Duur van de staking : 3 weken (25-5 tot 12-6-'64).

Bedrijf : N.V. Puritmaatschappij te Klazienaveen.
Aanleiding : ontevredenheid over prestatietoelagen en over de
indeling in de loongroepen.
Inmenging vakbonden : NVV, CNV en NKV belegden een vergadering.
Resultaat : onbekend.
Aantal werknemers : 300.
Aantal stakers : 150.
Duur van de staking : 2 dagen (29-5 tot 2-6-'64).

Bedrijf : Aannemersbedrijf v.d. Fa.Knoop en Giezen (object
"Ter Maas") in Stadskanaal.
Aanleiding : hoger loon geëist dan volgens nieuwe cao is toe-
gestaan.
Inmenging vakbonden : geen.
Resultaat : geen.
Aantal werknemers : 100.
Aantal stakers : 50.
Duur van de staking : enkele uren (7-6-'64).

Bedrijf : Firma A. Slootstra (object bejaardenwoningen) te
Blokker.
Aanleiding : verhoging tariefloon van f 10,- per week geëist.
Inmenging vakbonden : geen.
Resultaat : geen (6 stakers ontslagen).
Aantal werknemers : + 15.
Aantal stakers : + 15.
Duur van de staking : 1 week (15 tot 22-6-'64).

Bedrijf : Machinefabriek N.V. Hensen te Rotterdam.
Aanleiding : niet ontvangen van BO-toeslag.
Inmenging vakbonden : erkende vakbonden bemiddelden.
Resultaat : accord bereikt.
Aantal werknemers : 450.
Aantal stakers : 400.
Duur van de staking : één uur (17-6-'64).

Bedrijf : Nederlandse Kabelfabriek N.V. te Delft.
Aanleiding : differentiatie-toeslag van 4% en verhoging tarief-
diensten geëist.
Inmenging vakbonden : geen.
Resultaat : geen (alle stakers zijn ontslagen).
Aantal werknemers : 4.000.
Aantal stakers : 57 (afd. "trekkerij").
Duur van de staking : 2 dagen, daarna volgde ontslag (19 en 20-6-'64).

Bedrijf : Spinnerij Bamshoeve (Blijdenstein) te Enschede.
Aanleiding : niet uitbetalen winstuitkering.
Inmenging vakbonden : onbekend.
Resultaat : "
Aantal werknemers : "
Aantal stakers : ± 1.000.
Duur van de staking : 1 dag (23/24-6-'64).

A G E N D A

<u>Datum:</u>	<u>Bijeenkomst:</u>	<u>Plaats:</u>	<u>Organisatie:</u>
zomer 1964	Internat.stud.conf.over kolonia- lisme.	Sowjet-Unie	IUS
zomer 1964	10e wereldconf.tegen A + H-bommen.	Tokio	Jap.Raad tegen A+H-bommen
23 juni 1964	Stertocht NVB.	Arnhem	NVB
5-9 juli '64	Conferentie voor atoomvrij Midd.Zee-gebied.	Algiers	WVR
5-14 juli '64	Seminarium voor jonge vrouwen.	Praag	WFDJ
15 juli 1964	Demonstraties in alle NAVO-lan- den gericht tegen multilaterale kernmacht?		Amerik.Pac. Vrouwen org. WISP.
16-19 juli '64	Conferentie Zuid-Am.landen.	Montreal?	WVR
18/7-1/8 '64	ANJV-zomerkamp.	Schoorl	ANJV
25-19 juli '64	Europese anarchistische confe- rentie.	Bückeburg (W.Dlnd.)	anarchisten
begin aug. '64	OP SJ-vakantiekamp.	Texel	OP SJ
* 5-12/9 '64	Internat.week van strijd tegen vervolgung journalisten.	?	IOJ
* herfst '64	3e internat.symposium over de wetenschap van de journalistiek.	Tsj.Slow.	IOJ
16/9-23/9 '64	2e wereldjeugdforum.	Moskou	Russ.jeugdorg.
19 okt. '64	13e zitting Alg.Raad Wereld- vakverbond.	Boedapest	WVV
nov. 1964	Bureau- en Raadsvergadering IDVF	Bulgarije	IDVF
nov. 1964	2e Internationale conf.onderwijs geschiedenis verzet.	?	FIR
* nov. 1964	Eur.conf. voor veiligheid en ontspanning.	Salzburg	WVR
1964	Bijeenk.Alg. Raad Féd.Internat. des Résistants.	?	FIR
1964	Internat.conf. werkende jeugd.	?	WFDJ
* begin 1965	2e internat.conferentie onderwijs geschiedenis verzet.	Tsj.Slow.	FIR
1965	9e wereldjeugdfestival (?).	?	WFDJ/IUS
* eind 1965	5e congres Féd.Internat.des Résistants.	?	FIR
zomer 1965	Congres Wereldvredesraad.	Helsinki? Wenen?	WVR

* nieuw c.q. aangevuld.